

Arrest

nr. 177 486 van 9 november 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 14 juli 2016 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juni 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 augustus 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 22 augustus 2016.

Gelet op de beschikking van 22 september 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 oktober 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeksters dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissingen hebben verzoeksters naar aanleiding van hun onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komen.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekster A.M. en haar dochter, verzoekster A.L., hun huidige tweede asielaanvraag steunen op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van hun vorige asielaanvraag hebben uiteengezet, namelijk problemen omwille van de echtgenoot van verzoekster A.L. die zich bij de rebellenbeweging aansloot.

Verzoeksters' eerste asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 66 167 van 2 september 2011 omdat hun asielrelaas ongeloofwaardig is, en de situatie in Tsjetsjenië niet van die aard is dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Ter ondersteuning van hun huidige tweede asielaanvraag leggen verzoeksters bijkomende verklaringen af en volgende documenten neer: een certificaat van vaderschapserkenning, medische attesten op hun naam (bestemd voor de dienst Humanitaire Regularisaties van de Dienst Vreemdelingenzaken), een DVD met twee films over de algemene situatie in Tsjetsjenië, een kopie van een verklaring van een medewerker van Memorial en een pensioenkaart van verzoekster A.M.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoeksters' vorige asielaanvraag bij 's Raads arrest nr. 66 167 van 2 september 2011 werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hen ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissingen gedane vaststelling dat verzoeksters naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengen die hun geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin

van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komen, dient te worden besloten dat verzoeksters niet aantonen in hun land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend).

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeksters het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komen dan het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het beknopt herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken en vergoelijken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter deze bevindingen niet weerleggen, noch ontkrachten.

Het middel is onontvankelijk waar het betrekking heeft op de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen genomen in het kader van verzoeksters' vorige asielaanvraag, waarbij de vluchtelingenstatus van verzoekster A.L. werd ingetrokken en waarbij aan verzoekster A.M. de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd. Immers, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, moeten deze als vaststaand worden beschouwd.

Betreffende verzoeksters' argumentatie omtrent de door hen aangebrachte verklaring van een medewerker van Memorial stelt de Raad samen met de commissaris-generaal vast dat dit geen origineel, doch slechts een kopie betreft. Aan gemakkelijk door knip-en plakwerk te manipuleren fotokopieën wordt echter geen bewijswaarde gehecht (cf. RvS, 24 maart 2005, nr. 142.624; RvS, 25 juni 2004, nr. 133.135). Bovendien kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is, zo blijkt uit voormeld arrest van de Raad nr. 66 167 van 2 september 2011 waarin in het kader van hun vorige asielaanvraag tot de ongeloofwaardigheid van verzoeksters' asielrelaas werd besloten. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

Wat de door verzoeksters als bijlage aan hun verzoekschrift gevoegde medische attesten betreft, stelt de Raad vast dat hieruit niet/nergens blijkt dat hun cognitief geheugen in die mate is aangetast dat zij hun asielrelaas (inzake kerngegevens) niet op een coherente wijze zouden kunnen uiteenzetten. Ofschoon niet betwist wordt dat verzoeksters reeds lange tijd o.a. met psychische, geheugen- en concentratieproblemen te kampen hebben, blijkt uit de attesten niet dat hun cognitieve geheugen dermate is aangetast dat zij in de onmogelijkheid verkeren een coherent en consistent relaas naar voor te brengen (omtrent gebeurtenissen die zij in het verleden persoonlijk zouden hebben meegemaakt).

Met hun ongestaafde beweringen omtrent de situatie in Tsjetsjenië en hun loutere verwijzing naar "recente mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen" - rapporten die niet worden toegevoegd-, tonen verzoeksters niet aan, en de Raad beschikt niet over informatie waaruit blijkt dat er in Tsjetsjenië een binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

In zoverre verzoeksters artikel 3 van het EVRM geschonden achten, wijst de Raad erop dat artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoeksters doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling, of verwijzing naar (algemene informatie omtrent) de algemene (veiligheids- en/of mensenrechten)situatie in het land van herkomst volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

5. Bijgevolg lijken verzoeksters geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te

worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 16 augustus 2016, voeren verzoekende partijen aan dat zij vooreerst verwijzen naar hetgeen gesteld is in het dossier van hun familieleden (RvV 191 566). Zij wijzen er tevens op dat zij bijkomende problemen kennen omdat zij persoonlijk lastiggevallen werden en dat zij daarover bijkomende verklaringen hebben afgelegd die verder moeten onderzocht worden. Zij stellen dat zij een document hebben ingediend afkomstig van Memorial en dat dit document niet grondig werd onderzocht. Verzoekende partijen wijzen nog op hun medische problematiek en leggen bijkomend een aanvullende nota neer met een verbeterd stuk van Memorial waardoor hun relaas wel degelijk wordt ondersteund door het attest van Memorial.

Betreffende verzoekende partijen hun algemene kritiek dat zij een document hebben ingediend afkomstig van Memorial en dat dit document niet grondig werd onderzocht, verwijst de Raad naar hetgeen in de beschikking omtrent die door hen (eerst) neergelegde verklaring van Memorial wordt vastgesteld, met name: *“Betreffende verzoeksters’ argumentatie omtrent de door hen aangebrachte verklaring van een medewerker van Memorial stelt de Raad samen met de commissaris-generaal vast dat dit geen origineel, doch slechts een kopie betreft. Aan gemakkelijk door knip-en plakwerk te manipuleren fotokopieën wordt echter geen bewijswaarde gehecht (cf. RvS, 24 maart 2005, nr. 142.624; RvS, 25 juni 2004, nr. 133.135). Bovendien kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is, zo blijkt uit voormeld arrest van de Raad nr. 66 167 van 2 september 2011 waarin in het kader van hun vorige asielaanvraag tot de ongeloofwaardigheid van verzoeksters’ asielrelaas werd besloten. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.”* Verzoekende partijen hun algemene kritiek als zou dit document niet grondig zijn onderzocht doet geen afbreuk aan, en ze brengen voor het overige geen concrete en valabele argumenten aan die ook maar enigszins vermogen een ander licht te werpen op voorgaande vaststelling.

Met betrekking tot de door verzoekende partijen naderhand -na de beschikking- per schrijven aan de Raad d.d. 30 augustus 2016 aangebrachte verklaring van Memorial, een stuk dat blijkens de bijgevoegde vertaling en de middels de terechtzitting aangebrachte aanvullende nota verbeterde vertaling ervan dateert van 20 dan wel 22 augustus 2016, stelt de Raad vast dat ook dit document geen origineel, doch slechts een gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren kopie betreft. Aan gemakkelijk door knip-en plakwerk te manipuleren fotokopieën wordt echter geen bewijswaarde gehecht

(cf. RvS, 24 maart 2005, nr. 142.624; RvS, 25 juni 2004, nr. 133.135). Daarenboven hebben documenten slechts een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Een lezing van 's Raads arrest nr. 66 167 van 2 september 2011 maakt duidelijk dat er van geloofwaardige verklaringen *in casu* geen sprake is.

Verzoekende partijen wijzen voorts op hun medische problematiek, doch ze ontkrachten, noch weerleggen de grond in de beschikking waar wordt vastgesteld dat *“Wat de door verzoeksters als bijlage aan hun verzoekschrift gevoegde medische attesten betreft, stelt de Raad vast dat hieruit niet/nergens blijkt dat hun cognitief geheugen in die mate is aangetast dat zij hun asielrelaas (inzake kerngegevens) niet op een coherente wijze zouden kunnen uiteenzetten. Ofschoon niet betwist wordt dat verzoeksters reeds lange tijd o.a. met psychische, geheugen- en concentratieproblemen te kampen hebben, blijkt uit de attesten niet dat hun cognitieve geheugen dermate is aangetast dat zij in de onmogelijkheid verkeren een coherent en consistent relaas naar voor te brengen (omtrent gebeurtenissen die zij in het verleden persoonlijk zouden hebben meegemaakt).”*

In zoverre verzoekende partijen verder verwijzen naar hetgeen vastgesteld is in het dossier van hun familieleden (RvV 191 566), merkt de Raad op dat elke asielaanvraag individueel dient te worden onderzocht op zijn eigen merites, waarbij rekening wordt gehouden met de concrete aangevoerde elementen, zoals te dezen geschiedt. Overigens werd het beroep dat hun familieleden bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen indienden tegen de beslissingen van de commissaris-generaal houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag verworpen bij arrest nr. 177 487 van 9 november 2016.

Verzoekende partijen beperken zich voorts tot enkele algemene beweringen, als zouden zij o.a. bijkomende problemen kennen omdat zij persoonlijk lastiggevallen zijn geweest, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 16 augustus 2016 opgenomen grond. Ze brengen geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen. Bijgevolg brengen verzoekende partijen geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen november tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS